

Esős tavasz

Hetek óta esik, hetek óta

csukaszürke az ég.

Katonák menetelnek, a nóta

 ugyanaz, ami rég.

A rügyek kibomolnak, a lombok

 üde zöldje virul.

De az árnyak, a gondok, a rongyok

 hada is kivonul.

Kenyeret kotorász a kukából

 a biciklis öreg.

Teli szatyra a címer a zászlón, -

hol a régi színek?

Parizer, nem a vér, a piros ma,

 a fehér meg a géz;

s mi a zöld? Kenyerünkbe torozva

 bevonult a penész.

Hazamennek a büszke vadászok,

 kiüröl izibe'

a vadon, - s ki magaslesen állott,

 lesi, elviszik-e?

Szopogatja a zápor a fákat:

csak a csontja maradt

ama tegnapi, dús lakomának.

 Meg a csonka falak.

Adu, ász kiterítve – kifosztják,

 aki nyerni akar.

S kiterítve – halott ez az ország?

 S a világ ravatal?

Ma akadnak, a tort akik állják,

de utána vezekl-
eni kell, ha - benyújtva a számlát -

[illegible]

Hetek óta esik, hetek óta
 kiderül, beborul.
 De hiába ujul meg a nóta:
 ami régi, se új.

(Baka István Összegyűjtött versek című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)